

Пролог

Я завжди плачу на весіллях. Знаю, знаю, не здивувала. Але, може, здивує причина? Зазвичай люди на них плачуть із радості, мабуть, або тому, що вони перенеслися у власний день весілля й наново переживають усі ті емоції. А я плачу, бо мені сумно. Через себе, через наречену, через інститут шлюбу. Так сумно, аж сльози ллються. А на цьому весіллі — особливо.

Я приїхала на пів години раніше, але всі вулиці довкола вже були забиті блискучими чорними «ренжроверами», «мерседесами» й «порше». Утім, весілля Стівена Астона не могло не бути розкішним.

Сьогодні тепла погода, я сиджу на лавці в міжконфесійній церкві, затиснута між людьми, оточена букетами фрезій, гіацинтів, левиних ротиків. Сказати, що гостям тут не вистачає місця — не сказати нічого. Біля вівтаря ледве є простір для нареченого й церемоніймейстерки — хтозна, де стоятиме наречена, коли нарешті з'явиться.

Я сиджу позаду, і на мене ніхто не звертає уваги. Та й чого б це? Мені вже чимало років, і багато з них я нікому не цікава, ніхто не запам'ятовує мого обличчя. Бути в центрі завжди раді інші — переважно молоді. Моя подруга, Міріам, часто нарікає, що ми ніби зникли для всіх, коли постаршали. «Мене взагалі ніхто не помічає», — каже вона. («Агов!» — агресивно

гукає подруга до офіціанта в кав'ярні, коли він починає обслуговувати симпатичну молоду дівчину в легінсах, попри те що Міріам чекає довше. Підозрюю, що вона не така невидима, як їй здається.)

Стівен стоїть попереду, і, скажу вам, у мене навіть зараз перехоплює від нього подих. Поруч із ним двоє маленьких хлоп'ят у костюмах. Онуки, мабуть. Це смішно. Менший ще зовсім маля, а старшому не більш ніж п'ять років. Вони мають спати вдома чи гратися у дворі, а не стояти біля вівтаря! Та мене не дивує, що Стівен так захотів. А судячи з того, як воркують гості, вони вважають, що це надзвичайно мило. Дорослі Стівенові доньки Рейчел і Таллі — подружки нареченої. Точно батько наполіг! Темно-сині сукні пасують обом, хоч як дивно, адже Таллі струнка, як віппет¹, а Рейчел — Рейчел моя мама назвала б товстункою. Усмішки натягнуті, непереконаливі, але хто був би щасливий дивитися, як батько одружується з жінкою, що за віком годиться їм у сестри? Ще й коли твоя мама сидить поруч і дивиться на все це.

Я була вражена, побачивши тут Памелу. Коли вона ввійшла попід руку з донькою, гості стривожено презирнулися, а вона всміхнулася й замахала рукою, наче стоїть на червоній доріжці. Якби я не знала Стівена, то не зрозуміла б, навіщо її запросили. Попри все, що сталося, Памела — частина родини, а родина для Стівена — все. Памела сідає на своє місце в передньому ряду, а тоді одразу підводиться й упевнено крокує до Стівена.

Музика змінюється, і всі оглядаються. У нареченої свіже обличчя й штучна засмага, а сукня, мабуть, коштує більше, ніж завдаток за мій перший будинок. Вона дуже приваблива — струнка брюнетка тридцяти з чимось років. Скошую очі

¹Віппет — порода собак, середнє між грейхаундом і левреткою (тут і далі — прим. пер.).

на Стівена. Він задоволений, як кіт, що об'ївся сметаною. Чому б і ні? Стівен, може, й сам ще нівроку, та коли тобі вже трохи за шістдесят, а ти одружуєшся з тридцятирічною, можна впевнено сказати, що в тебе ще ого-го пороху в порохівницях!

Наречена підходить до віттаря й застає там Стівена з його першою дружиною. Стівен спокійно і впевнено повертає колишню на місце — жодної незручності. Тільки він так уміє. Наречена втискається на вільне місце біля нареченого, де до цього стояла Памела, і церемоніймейстерка — жінка з голубиною фігурою в сліпучо-білому костюмі — запрошує всіх сісти на свої місця.

Повітря аж тріщить від агресивної доброзичливості — природні усмішки, широко розплющені очі, коментарі щодо сукні нареченої (невимовно вишуканої). Міріам нещодавно сказала, що наречені у своїх сукнях без бретельок і з такими спідницями, що під ними можна сховати пів десятка лепреконів, схожі на ляльок «Барбі», з тих, що на вершечку торта на дитячих днях народження. («Лепрекони, — прошепотіла вона торік на весіллі небоги. — Мінімум штук п'ять».) Але то не про цю наречену. Гезер у своїй сукні А-силуету дуже елегантна.

Церемоніймейстерка починає промову, і в залі чутно шурхіт — люди всідаються зручніше. Плаче немовля, і батько бере його чи її на руки. Кілька гостей обмахуються весільними буклетами, намагаючись не зачепити сусідів — у такій тісноті це непросто. Коли всі нарешті всідаються, Памела знову підводиться. Енергетика агресивної доброзичливості змінюється шоковано затамованими подихами. Памела прямує до віттаря, спокійно озираячись, наче шукає щось на полицях у супермаркеті. Стівен усміхається. Паніка в приміщенні розвіюється.

— Продовжуйте, — каже він церемоніймейстерці.

— Оголошую вас чоловіком і дружиною, — невпевнено промовляє вона, і Памела проходить повз них. Її, схоже, зацікавили вітражні вікна. І справді гарні. — Ви можете поцілувати наречену.

Вони цнотливо, але, здається, щиро й закохано цілуються. Потім Стівен, невимовно задоволений собою, переможно підіймає вгору кулак. Аудиторія вибухає оплесками, хтось свистить там і сям. Шум лякає Памелу, і вона стривожено озирється. Хапає фігурний мідний свічник і тримає його перед собою, як щит. Стівен аж сяє. Він щойно одружився. Колишня з хворобою Альцгеймера не зруйнує йому свята.

— А тепер, якщо ви не проти, — каже церемоніймейстерка, — я заберу наречену й нареченого в ризницю на хвилику — підписати документи.

Вона веде Стівена з його молодою дружиною в кімнатку збоку від віттаря. За ними прямують хлоп'ята, а також Рейчел, Таллі й Памела, яка досі тримає свічник. «Хтось уже відвезе нарешті цю бідолашну додому?» — думаю я.

Коли винуватці свята зникають з очей, гості починають гомоніти.

— Ну хіба не краса?

— Наречена така гарна!

— Хіба не чудово, що він знову знайшов кохання?

— Він таке диво! І цілком на це заслуговує!

Здається, мені час іти. Я підводжуся, збираю речі й тут раптом щось чую. Жіночий крик і глухий удар. Я підстрибую водночас з усіма. Дивлюся вперед, але за великими капелюхами й лисинами нічого не видно. Витягую шийку і бачу церемоніймейстерку, що вийшла з ризниці. Її обличчя попелясто-сіре, а білий костюм забризканий кров'ю.

1

Таллі

За рік до того...

Таллі зрозуміла, що Гезер зруйнує їм життя, тієї самої миті, коли вперше її побачила. Таллі сиділа в ресторані, пересовувала туди-сюди сільничку й перечницю, аж тут зайшла Гезер — на пів кроку позаду тата. Точно така, як Таллі собі уявляла: з очима лані, м'якими рисами, сповнена хитрощів. Ніби Ребекка де Морней у фільмі «Рука, що гойдає колиску». Вовк в овечій шкурі. Гадюка перед укусом.

«Шануйся, — наказала собі Таллі, підводячись. Тато завжди так казав. — Шануйся, дівчинко. Усміхайся, будь чемною, опануй себе. Їм не можна бачити ані тріщинки у твоїй броні. Всі емоції потім, коли повернешся додому». Таллі вже спланувала, як дасть цим емоціям вихід. Вона зачиниться у ванній, стане під гарячий душ і ревітиме, аж доки не сповзе по стінці, здригаючись від глибоких ридань — як у кіно. Для жінки за тридцять катарсис плачу під душем — річ неоціненна. Останнім часом Таллі просто почала вносити їх у графік заздалегідь, планувати завчасно. Така собі форма піклування про себе. Як персональний тренер. Чи ботокс.

— Наталі, — тато підійшов ближче. Пахнув, як завжди: пральним порошком «Омо» і трохи зубною пастою. Жодних засобів після гоління чи модних дезодорантів. У цьому тато завжди був людиною старої школи. Принаймні нова пасія не змінила в ньому хоч *цього*. Поки що. — Це, — озирнувся він через плече, — Гезер.

Гезер обережно всміхнулася. Досі Таллі не знала, що можна всміхатися *обережно*, але ось вона — ідеальна усмішка для людини в такій ситуації. Так усміхаєшся комусь, кого давно не бачив, аж раптом зустрів на похороні. «Робе — фантастично рада тебе бачити... Беверлі, чула про твій новий бізнес... але так, дуже сумний привід для зустрічі. Прекрасна була відправа». Обережна усмішка.

Гезер скидалася на фешн редакторку з Нью-Йорка. Вбрана в бездоганно випрасувану білу сорочку, чорні штани індивідуального пошиву, золоті босоніжки без підборів. На одній руці висить тренч Burberry. Темне волосся на прямий проділ закладене за вуха, губи нафарбовані нюдово-рожевою помадою. Найбільше в ній вражала молодість — Таллі про це попередили, та вона все одно не була готова. *Тридцять чотири*. На три роки молодша за Таллі. На рік — за Рейчел. На *двадцять дев'ять* — за тата. Смішно те, що мама на шість років *старша* за нього. «Мені подобаються старші жінки», — говорив він більшу частину життя Таллі.

— Рада знайомству, Гезер, — сказала Таллі й дещо дивно помахала їй рукою.

Не тиснути руку завжди було трохи ніяково. Австралія успішно пережила пандемію *COVID-19*, і коли суворий локдаун зняли, життя тривало в більш-менш нормальному режимі. Хіба що всі трохи частіше мили руки й стояли на дещо більшій відстані. Але тиснути руки й надалі всі побоювалися, а Гезер у своїй білосніжній сорочці скидалася на класичну гермо-

фобку, яка відсмикне руку й побризкає долоню антисептиком «про всяк випадок». Таллі сама так робила.

— Я теж рада знайомству, Наталі.

— Таллі, — виправила вона. — Тільки батьки називають мене Наталі.

Прозвучало як докір, подумала Таллі. Мабуть, так воно й було.

— Перепрощую, — щиро відповіла Гезер. — Таллі.

Треба віддати їй належне — вона була до біса бездоганна. Утім, що вона робить із *татом*?

Таллі спробувала побачити тата очима Гезер. Пісочно-сиве волосся — густе, що непогано для його віку. Високий, доволі спортивний. Якщо подумати, то він *справді* останнім часом більше тренується. Усі постійно розповідають про те, як чоловіки середнього віку починають бігати марафони, аби привернути увагу молодих жінок. Найчастіше вони накачують красивий прес чи біцепси, після чого з ними стається серцевий напад, і молода дружина, яка досі не мала ні копійки за душею, отримує чимало спадщину й може вільно взяти шлюб із чоловіком свого віку. Можливо, це і є пояснення цікавості Гезер до тата?

Татових намірів щодо Гезер вона не розуміла. Таллі знала, що інколи чоловікам подобається мати молодих подружок — зазвичай у період кризи середнього віку: такі чоловіки ніби хочуть щось довести. Але татові не треба було нічого доводити. Він був топовим кардіохірургом. Прекрасно грав у гольф. Головував у раді благодійної організації «Австралія дарує життя» — вони привозили пацієнтів із країн, що розвиваються, щоб рятувати їх, проводячи складні операції. Крім того, він сам себе називав ботаном. Цей чоловік спокійно міг вибігти на вулицю в самому халаті з пакетом сміття, коли під'їжджав сміттевоз. Пишався тим, що точно знає, скільки саме молока

треба збити для маминого ранкового капучино. Витримав потужний натиск, так і не купивши айпед, бо не розумів, що не так зі старим добрим настільним комп'ютером. Це був... *тато*.

— Який чудовий краєвид! — широко розкинув тато руки в бік затоки Халф Мун Бей.

Стояв прекрасний день, і крізь відчинені подвійні вікна залітав легкий бриз, а за ними розкинулося безкрає море. У ресторані було тільки чотири столики біля вікна, і бронювати їх не дозволяли, тож Таллі приїхала на годину й п'ятнадцять хвилин раніше, щоб зайняти місце... і все заради того, щоб вразити жінку, яку вже ненавиділа. Таллі розуміла, що це абсурд, але також усвідомлювала, що так треба. Астони — не з тих родин, які влаштовують сцени. Вони ніколи не говорили одне про одного погано за межами родинного кола. Та й у *межах* його теж. Астони все робили правильно. Цивілізовано. І дещо безглуздо.

— Ти молодець, сонечко, — підморгнув тато Таллі.

Таллі знала, що вона молодець. Може, у неї немає успішного бізнесу, як у Рейчел, зате вона вміє вибрати добрий ресторан. Обід тут коштуватиме чимало, але тато завжди платить, коли вони кудись ідуть разом. Якщо приходив і Сонні, вони з татом зазвичай ввічливо сперечалися, хто оплатить рахунок, але тато завжди вигравав. Цікаво, подумала Таллі — з огляду на їхню «нову фінансову ситуацію», як Сонні це називав, ці суперечки скоро відійдуть у минуле?

— Сядьмо? — запропонувала Гезер.

Таллі помітила в її голосі сильний акцент вищого середнього класу, і це змусило її переоцінити гіпотезу, що Гезер хоче підвищити свій статус у житті завдяки татові. Може, вона й полює на його гроші, та судячи з її «Барберрі», у неї самої їх досить. Тож Таллі дещо розгубилася. Навіщо симпатичній